

Teresa Medeiros

Samantha se încordă, așteptând explozia inevitabilă. Însă când Gabriel vorbește, în final, tonul lui atent controlat sună mai încărcat de reproșuri decât orice țipăt.

– Poate că ți-a scăpat din vedere, tată, dar încă mai am două picioare perfect sănătoase. Și acum, dacă mă vei scuza, cred că mă voi folosi de ele.

Schițând o plecăciune scurtă, se întoarce pe călcăie și porni cu mândrie în direcția opusă casei. Deși nu avea nici măcar bastonul care să îl ajute, Samantha nu își putea permite să îl umilească și mai mult și să îl urmeze sau să îi poruncească unuia dintre servitori să o facă. Nici chiar Sam nu îndrăzni să se ia după el. Micul colie se trânti pe jos lângă Samantha, privirea lui posomorâtă urmărindu-l pe Gabriel cum se făcea nevăzut în pădure.

După cum o avertizase Beckwith, erau unele cărări pe care un bărbat trebuia să le străbată singur.

Samantha se așeză în micul salon pentru micul dejun unde Beckwith o interogase pentru prima dată, ascultând cum ceasul francez aurit de pe marginea șemineului număra minutele care se scurgeau din viața ei. Dispariția lui Gabriel nu îi dăduse de ales decât să facă pe gazda de ocazie a familiei lui. Se scuzase numai cât să își refacă pieptănătura și să îmbrace o rochie curată – un model sumbru, croit din mătase de un cafeniu-închis, fără nici urmă de volan sau podoabă care să îi îndulcească liniile sobre.

Marchiza luă loc chiar pe marginea unui fotoliu, cu buzele strânse dezaprobat și cu mâinile acoperite de mănuși împreunate în poală, iar marchizul se cufundă într-un alt fotoliu, pântecul lui încăpător întinzându-i nasturii vestei pestrițe. Valerie și Eugenia se înghesuie una lângă cealaltă pe o canapea grecească, arătând atât de triste încât Samanthei aproape i se făcu milă de ele. Honoria se cocoță pe un divan, la picioarele lor, strângându-și genunchii la piept și părând a avea mai degrabă șapte ani decât șaptesprezece. Scaunul greoi de invalid zăcea într-un colț, umbra lui sinistru învinuindu-i pe toți.

Pe când lumina aurie pălea încetșor, nimic în afară de câte un oftat întâmplător sau de clinchetul infundat al unei cești de ceai nu întrerupea liniștea dureroasă.

— A ta până în zori —

Samantha își duse ceașca la buze, strâmbându-se când își dădu seama că, de ceva vreme, ceaiul se răcise. Își coborî ceașca și văzu că mama lui Gabriel se holba fățiș la ea.

– Ce fel de infirmieră sunteți dumneavoastră, domnișoară Wickersham? Nu-mi vine să cred că l-ați lăsat să hoinărească așa, fără ca măcar să trimiteți un servitor care să îi poarte de grijă. Dacă a căzut în vreo râpă și și-a frânt gâtul?

Samantha lăsă ceașca pe farfuriu, încercând să pretindă că femeia nu dădea glas propriilor ei temeri.

– Vă pot asigura că nu aveți nici un motiv de îngrijorare, milady. Fiul dumneavoastră este mult mai capabil decât vă imaginați.

– Dar au trecut aproape trei ore. De ce nu s-a întors?

– Pentru că noi suntem încă aici.

Auzind concluzia posacă a soțului ei, marchiza își întoarse privirea asupra lui. El se cufundă mai mult în scaun.

– Atunci, de ce nu putem pleca acasă? întrebă aproape la unison Valerie și Eugenia. Oh, te rog, Papá, îl imploră Valerie. Suntem atât de plictisite!

Eugenia își înfășură batista din dantelă într-o minge, luându-și o expresie plină de speranță.

– Val are dreptate, *Mamá*. Dacă Gabriel nu ne vrea aici, atunci de ce nu îi respectăm dorințele și nu plecăm? Domnișoara Wickersham va fi tot aici pentru a avea grijă de el.

– Nu-mi dau seama de ce are nevoie de o infirmieră, răbufni Honoria, aruncându-i Samanthei o privire prin care își cerea iertare. Ați putea să mă lăsați pe mine aici, iar eu aș putea avea grijă de el!

– Și cum rămâne cu prezentarea ta la Curte? îi aminti tatăl ei cu blândețe. Și cu balul tău de prezentare?

Honoria își plecă fruntea, lăsând o cascadă de bucle moi, șatene, să îi încadreze profilul gânditor. Poate că îi era mai devotată fratelui ei decât surorile sale, însă nu avea decât șaptesprezece ani.

– Gabriel are mai multă nevoie de mine decât am eu nevoie de orice bal de prezentare stupid.

– Nu mă îndoiesc că ai avea foarte mare grijă de fratele tău, spuse Samantha, alegându-și cu atenție cuvintele, dar sunt sigură

că ar fi mult mai mulțumit să știe că ți-ai făcut debutul și că ai avut șansa de a-ți găsi un soț care să te adore la fel de mult ca el.

În timp ce Honoria îi dăruia o privire recunoscătoare, mama lui Gabriel se ridică și se îndreptă spre fereastra franceză care fusese lăsată întredeschisă pentru a invita briza răcoroasă în salonul aglomerat.

Stătu și privi în amurgul care devenea tot mai întunecat, cu ochii bântuiți de umbre.

– Nu știu cum poate suporta să trăiască așa. Câteodată cred că ar fi fost o binecuvântare dacă, pur și simplu, ar fi...

– Clarissa! tună marchizul, ridicându-se și aruncându-și bastonul pe podea.

Lady Thornwood se răsuci în loc, o notă isterică ascuțindu-i vocea.

– Oh, de ce să nu o spunem Theodore? Toți gândim același lucru, nu-i așa, ori de câte ori ne uităm la el?

Samantha se ridică în picioare.

– Ce anume gândiți?

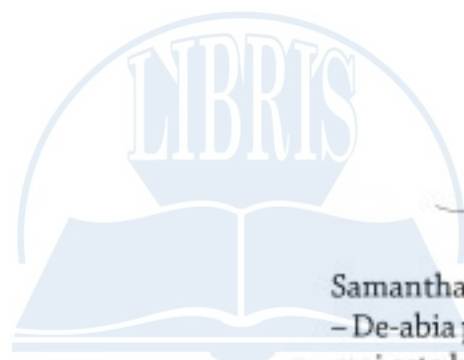
Mama lui Gabriel se întoarse pentru a o înfrunța, cu o expresie cumplită.

– Că ar fi fost o binecuvântare dacă fiul meu ar fi murit pe puntea acelei corăbii. O binecuvântare pentru viața lui, dacă s-ar fi încheiat frumos și repede. Atunci nu ar mai fi trebuit să sufere neîncetat. Nu ar mai fi trebuit să trăiască așa – pe jumătate, nenorocit, ca o jumătate de bărbat!

– Și cât de convenabil ar fi fost pentru dumneavoastră! Un zâmbet amar se ivi pe buzele Samanthei. La urma urmei, fiul dumneavoastră ar fi murit ca un erou. În loc să fiți obligată să înfrunțați un străin ursuz în această frumoasă după-amiază de primăvară, ați fi putut să veniți până aici pentru a depune flori pe mormântul lui. Ați fi putut să plângeți cu toții foarte frumos, să îi jeliți pierderea tragică și totuși să puneți capăt doliului la timp pentru primul bal al sezonului. Spuneți-mi, Lady Thornwood – suferința lui Gabriel doriți să se sfârșească? Sau a dumneavoastră?

Marchiza pâlă de parcă Samantha ar fi pălmuit-o.

– Cum îndrăznești să îmi vorbești astfel, tu, creatură îngâmfată?

A ta până în zori

Samantha refuză să se lase intimidată.

– De-abia puteți suporta să îl priviți în față, nu-i așa? Pentru că nu mai este băiatul de aur pe care îl adorați. Nu poate juca rolul fiului perfect pentru inima dumneavoastră de mamă iubitoare. Așa că sunteți gata să trageți cortina peste capul lui. De ce credeți că nu este aici acum? Își plimbă privirea acuzatoare în jurul camerei înainte de a și-o întoarce asupra mamei lui Gabriel. Pentru că știe prea bine ceea ce gândiți cu toții de fiecare dată când vă uitați la el. Poate că fiul dumneavoastră este orb, milady, dar nu este prost.

Pe când Samantha stătea acolo, cu pumnii strânși și tremurători, realiză, încetul cu încetul, că Valerie și Eugenia o priveau cu gura căscată de groază. Buza de jos a Honoriei începuse să tremure, ca și cum ar fi fost gata-gata să izbucnească în lacrimi.

Ruşinea o copleşi pe Samantha. Chiar și așa, nu își putea regreta cuvintele, ci numai pierderea pe care acestea aveau să i-o aducă.

Se întoarse spre marchiz, înălțându-și bărbia pentru a-i întâlni privirea în mod deschis.

– Iertați-mi impertinența, milord! Îmi voi strânge lucrurile și voi fi pregătită de plecare până dimineață.

Când o porni spre ușă, marchizul se ridică pentru a-i ține calea, sprâncenele lui stufoase fiind unite într-o linie severă.

– Ia așteaptă numai un minut, fetițo! Că doar nu te-am concediat încă.

Samantha își plecă fruntea, așteptând ca el să o pună la locul ei, așa cum merita, pentru că vorbise atât de nerescuțos cu soția lui.

– Nici nu o voi face, continuă el. Judecând după etalarea impresionantă de temperament la care tocmai am fost martor, s-ar putea ca tu să fii exact ceea ce are nevoie acel fiu încâpățânat al meu.

Recuperându-și bastonul, trecu pe lângă Samantha și se îndreptă spre ușă, lăsând-o mută de uimire.

– Veniți, Clarissa, fetelor! Mergem acasă.

Lady Thornwood suspină adânc.